

«μηδέν απελπίζοντες»

Ψηφίδες Μνήμης. Χρώματα βγαλμένα από το χθες.

Οι καμινάδες έκαναν τότε σήματα καπνού στους λιγοστούς διαβάτες.

Το φεγγάρι ακροθιγώς στόλιζε τα βήματά τους χρώμα ασημί.

Χανόμαστε συχνά σε τούτη τη σκέψη βαδίζοντας στου τώρα θα δρομάκια. Αυτά της μνήμης. Και της ανάμνησης.

Πώς φαντάζει άραγε τούτη η ζωή στους ανθρώπους εκείνους; Που, αλλά και πώς κατάφερναν τον πόνο τους ν' ακουμπήσουν τον ζυμωμένο με τις τόσες αγωνίες; Τον ιδρώτα τον καθημερινό; Της τροφής την αναζήτηση; Της επιβίωσης;

Ίσως ισχυριστεί κάποιος, πως οι καιροί άλλαξαν. Φώτα παντού σήμερα. Για ποια όμως φώτα μιλούμε; Αυτά του μοναχικού; Ή του κοσμοπολίτη; Της ζωής που διαλέγουμε; Ή αυτής που άλλοι αποφασίζουν για μάς; Ζωή άλλωστε γεμάτη φώτα δεν σημαίνει και ζωή με φως.

Της μόρφωσης το κυνηγητό μας δημιούργησε ψυχολογικά προβλήματα.

Βαρεθήκαμε ν' ακούμε. Θεωρούμε τα πάντα ξεπερασμένα.

Μήπως είναι ευκαιρία να προχωρήσουμε σε μια αναψηλάφηση;

Εμείς, αλήθεια, οι Χριστιανοί του σήμερα, για ποιες αρχές και αξίες αγωνιζόμαστε;

Μήπως στο βάθος, αντί φως, συναντούμε (αν τη διακρίνουμε) απλά και μόνο τη θρησκοληψία μας;

Σε ποιας αγάπης τη συνοικία κατοικούμε; Και είναι ο αριθμός του σπιτιού μας το «εσύ»;

Ελπίζουμε; Τι; Στα βλεπόμενα; Ναι, αλλά υπάρχουν και τα άλλα. Που δεν συλλαμβάνονται δια γυμνού οφθαλμού. Απαιτείται κάτι άλλο. Όσο και να ξενίζει. Καρδιά γυμνή. Γνήσια. Καθαρή. Απαλλαγμένη από ότι ξένο και άχρηστο.

Το όραμά μας το καθορίζει ο ίδιος ο Χριστός. «Μηδέν απελπίζοντες» μας είπε.

Σημαία μας η ελπίδα. Και μάλιστα όπως τη διαβάζουμε στο Σύμβολο της Πίστεως: «Προσδοκώ ανάστασιν νεκρών». Ιδού η βάση μας. Ελπίζουμε στου Χριστού την ανάσταση. Προσδοκούμε και τη δική μας.

Φωτίζονται όλα τώρα.

Τα προβλήματα λύνονται.

Οι αποστάσεις γεφυρώνονται.

Είμαστε αδέρφια λοιπόν.

Παιδιά του αναστημένου Θεού μας.

Η πλεύση μας αλλάζει προσανατολισμό.

Έχουμε πατρίδα τώρα.

Αυτήν και μόνο προσδοκούμε.

Τι άλλο θέλουμε;

+ ο π. Γ.